

PETŐCZ ANDRÁS

Hazaút

Hazafelé mentem az éjjel, meleg volt, *mondod*, és háltak az utcán, *teszed hozzá, valami jázminokról is mondasz valamit, közben jelentőségteljesen nézel rám, mintha felelős lehetnék mindezekért, azokért, akik az utcán háltak, vagy a melegért, vagy éppen a jázminokért, hogy nem tapsikolnak, nem is tudom, elvárásaid vannak velem szemben, de azokat nem fogalmazod meg pontosan, igen, a hazám ez, itt, ez a tájék, messzeringó gyerekkorom világa, és magyarnak számkivetve nem tudok létezni, mert ezen a nyelven beszélek, ezen a nyelven fogalmazom meg, ha fáj valami, ha hiányzik valaki, ne nézz rám úgy, mintha hibás lennék valamiben, nem én tehetek arról, hogy néhányan a járdán fekszenek,*

alattuk térképet rajzol

a vizeletük, *mondom*, mégsem vagyok felelős a melegért, a jázminok hiányáért sem, nem, nem!, *teszem hozzá, megyek haza, otthonom az, ahol megpihenhetek, ahol értik a szót, amit kimondok, ahol elnyugszanak bennem a mindennapok, és ahol emlékekkel teliek az utcák, viszem tovább a múltamat, apám emlékét, anyám gesztusait, szavakat, mondatokat idézek egyre, közös tudás bukik fel bennem minduntalan, építem azt, amit építhetek, szavakból és indulatokból katedrális, örök mementónak mindazok számára, akik megláthatják majd azt, amit felépítettem, otthon-haza-templom, ha lesz majd szemük a látásra, és fülük a hallásra, mondom magamban, szerelmesen és tántorogva.*

Egyedül

Munch-emlékezet

Egyedül vagyok valami sikátorban, nem tudom, hogyan keveredek ki innen, mindenfelé ezek a szűk, pici utcák, minden kihalt, sehol egy ember, *mondod a telefonban, hallom a hangodon, hogy félsz, hogy valamitől tartasz, messze vagy, nem tudok segíteni, kétezer kilométerre tőlem, idegen ország, idegen, ismeretlen város, ismeretlen utcák, elképzelem, ahogy izzad a tenyered, ahogy a táskád szorongatod, keresed a kiutat a sikátorból, a sikátorodból, lassan*

*már sötétedik, nem tér vissza az, aki nem tér vissza,
mondom magamban, itt, kétezer kilométerre tőled,
nem térek vissza soha, mert nem akarok visszatérni,
suttogod magad elé, egy ismeretlen város idegen
és kihalt épületei között,*

persze, nem tudom mindazt,
amit magad elé suttogsz, és nem tudom azt sem, mi
történik veled, mint ahogy nem tudom a tenyered, hogy
izzad-e valóban, és természetesen nem tudhatom azt
sem, hogyan is szorongatod a táskád, hogy valóban
szorongatod-e, semmi ilyesmit nem tudhatok, *gondolom
bele abba a térbe, ahol csak magamban vagyok, az általad
üresen hagyott térben, nem vagyok már felelős érted, és
nem tudok már vigyázni sem rád, menekülsz egy idegen
város idegen utcáján, mögötted lépések zaja, lépések
dübörögnek mögötted, és nincs hova futni, megharcolsz
magadért, és egyszer – talán – mégis láthatlak megint,
addig is minden változatlan, látom, ahogy kiabálsz
a síkator ürességében, és látom azt is, minden hiába.*

Levélhajú fej (mini, 25 × 25 cm, objekt, keményített vászon, textildomborítás, hajlítás, növényi elemek, 1995)